

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.284 van 17 september 2002
in de zaak A. 104.555/XIV-4447.**

In zake :XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat I. VAN DEN BOSSCHE,
kantoor houdende te 9200 DENDERMONDE,
Kerkstraat 15

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de minister van Binnenlandse Zaken.

-

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Syrische nationaliteit, op 11 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 april 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 30 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat E. MATTERNE die, loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij op 28 januari 2000 een regularisatieaanvraag heeft ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/; dat op 1 maart 2001 de derde kamer van de commissie voor regularisatie een ongunstig advies verleent aan de minister; dat op 13 april 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van regularisatie; dat dit de thans bestreden beslissing is; dat deze beslissing de overwegingen onderschrijft en overneemt van het voornoemd advies; dat deze overwegingen luiden als volgt :

"Overwegende dat XXX op 28 januari 2000 een aanvraag tot regularisatie van verblijf heeft ingediend, gesteund op artikel 2,4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Overwegende dat de verzoeker beweert op regelmatige wijze op 22jarige leeftijd op 24.02.1994 via Duitsland het land te zijn binnengekomen, (stuk 1, gevoegd bij de aanvraag); dat hiervan geen enkel bewijs voorligt, zeker niet dat het op regelmatige wijze zou zijn gebeurd; dat, hierom gevraagd, de betrokkene zegt sindsdien gedurende een viertal jaren te Antwerpen te hebben verbleven; dat, wat die ganse periode betreft, hij er zich toe beperkt te verwijzen enerzijds naar een verklaring van Dr. Elarbi uit Borgerhout welke vermeldt hem op raadpleging te hebben gehad in 1994, zonder de datum nader te preciseren; anderzijds naar een niet geregistreerd huurcontract met ingang op 11 maart 1995 en met een looptijd van 3 jaar; dat geen verdere aanwijzingen van verblijf voorhanden zijn; dat hij bij zijn aanvraag tot regularisatie als feitelijke verblijfplaats heeft opgegeven; Lokerenbaan 91 te 9240 Zele; dat het gemeentebestuur van Zele inderdaad een getuigschrift van gekendheid afleverde doch enkel van af 28 januari 2000, d.i. vanaf de datum van de aanvraag; dat opnieuw geen enkele aanwijzing gegeven wordt over zijn verblijf in de tussenliggende periode; dat thans blijkt dat hij in de tweede helft van 2000 (de juiste datum werd niet medegedeeld) verhuisd is naar Lokeren; dat twee personen aldaar verklaren XXX te kennen "van 1995 tot het jaar 2000", met de toevoeging dat zij graag getuige willen zijn 'in zijn verblijf te Lokeren' (verklaringen opgesteld op 11 augustus 2000); dat het eigenaardig is te moeten vaststellen dat de betrokkene, zodra hij te Lokeren woont, er plots twee getuigen vindt die zeggen hem te kennen vanaf 1995, terwijl in Antwerpen en in Zele niemand van zijn verblijf op de hoogte bleek te zijn, Dr. Elarbi en de beweerde verhuurder niet te na gesproken; dat van een eventueel vroeger verblijf te Lokeren in gans het dossier geen gewag gemaakt wordt; dat het gedane bewijsaanbod te vaag en te onnauwkeurig is om er op in te gaan, en overigens niet van aard om met zekerheid aan te tonen dat XXX daadwerkelijk in België verbleef op 1 oktober 1999, en dit onafgebroken vanaf 1995; dat immers nergens uit blijkt dat bedoelde getuigen, woonachtig en een verder gelegen gemeente, al die tijd geregeld contact hadden met de betrokkene; dat in ieder geval deze laatste tot op 11 augustus 2000 zich hiervan niets bleek te herinneren;

Overwegende dat, om te voldoen aan een eerste vereiste van de wet, de aanvrager inderdaad dient aan te tonen dat hij op 1 oktober 1999 effectief in België verbleef; dat hij hier niet in slaagt, nu enkel Dr. Elarbi verklaart hem in 1999 nogmaals op zijn raadpleging te hebben gezien, opnieuw zonder de datum nader te preciseren (de vorige raadpleging was in 1994,-zie hoger); dat de betrokkene evenmin aantoonst hier sinds

1994 onafgebroken te verblijven, gezien dit verblijf niet kan worden nagetrokken bij gebrek aan gegevens;

Overwegende dat hij weliswaar een geschreven verklaring neerlegt waaruit moet blijken dat hij in de loop van vijf jaar voorafgaand aan zijn aanvraag geen bevel gekregen heeft om het grondgebied te verlaten; dat hij hiermede tegemoet komt aan de mogelijkheid hem geboden bij artikel 9,9/ van de wet; dat dit uiteraard niet de bevestiging inhoudt dat hij hier sinds meerdere jaren bestendig verblijft; dat deze verklaring hem ook niet ontslaat van de verplichting aan te tonen dat hij in het land duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld en dat hij humanitaire redenen kan laten gelden; dat ter zitting gebleken is dat hij geen woord Nederlands spreekt of begrijpt, terwijl hij beweert hier sinds 1994 te verblijven; dat hij in een tijdspanne van zeven jaar er nauwelijks in slaagt vier personen op te noemen met wie hij contact heeft gehad, Dr. Elarbi en de verhuurder inbegrepen; dat in deze omstandigheden bezwaarlijk sprake kan zijn van het opbouwen van een vriendenkring of van het aangaan van duurzame sociale bindingen; dat de betrokkene evenmin humanitaire redenen kan laten gelden; dat er geen gewag gemaakt wordt van familieleden die in België verblijven; dat ook niet blijkt dat hij met enige andere persoon een speciale band zou hebben, van aard zijn verblijf alhier te bestendigen; dat de vaststelling dat hij vanaf 11 september 2000 ingeschreven is om Nederlandse taallessen te volgen, niet volstaat om aan het voorgaande afbreuk te doen;

Overwegende dat uit dit alles enkel kan worden afgeleid dat XXX niet voldoet aan het bepaalde in artikel 2,4/ van de wet van 22 december 1999, dat terzake negatief moet worden geadviseerd.";

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt :

"1. Overschrijding termijn

Art. 18 van het K.B. van 5 januari 2000 "betreffende de samenstelling en werking van de Commissie voor Regularisatie en houdende de uitvoering van de Wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen op het grondgebied van het Rijk" bepaalt :

"Het advies van de Commissie wordt binnen de twintig werkdagen vanaf de datum van verschijning, bedoeld in artikel 11, ter kennis gebracht van de Minister.

Het wordt binnen dezelfde termijn betekend aan de aanvrager die er op de in artikel 10 van de wet bedoelde wijze een kopie van ontvangt."

In casu werd het advies van de Commissie pas geredigeerd op 1/03/2001, en pas op 12/03/2001 ter kennis gebracht (stuk 3), terwijl de verschijning van verzoeker plaatsvond op 21/12/2000. Het is derhalve duidelijk dat de bedoelde, substantiële termijn ruimschoots werd overschreden.";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop als volgt repliceert :

"In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van art. 18 van het K.B. van 5.1.2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvende op het grondgebied van het Rijk, wegens de overschrijding van de in dit besluitartikel vervatte termijn.

Verzoeker vermeldt daarbij dat de bedoelde termijn een "substantiële termijn" zou zijn.

Hij laat evenwel na om enigerlei element aan te brengen waaruit hij dit substantieel karakter meent te kunnen afleiden.

Naar het oordeel van de verwerende partij laat niets in het betrokken besluitartikel of daarbuiten toe om het substantieel karakter van de daarin voorziene termijn aan te nemen.

Bovendien betreft de door verzoeker vermelde termijnoverschrijding uitsluitend het advies van (een kamer van) de Commissie voor regularisatie.

Verzoeker vermeldt geen enkele reden waarom deze overschrijding de regelmatigheid van de bestreden ministeriële beslissing zou aantasten en wel zodanig dat de nietigverklaring van die beslissing zich zou opdringen.

Deze nietigverklaring zou overigens slechts tot gevolg hebben dat een nieuwe dergelijke beslissing zou dienen te worden genomen, zonder dat daarbij aan het door verzoeker gelaakte 'gebrek' zou kunnen worden verholpen en zonder dat deze beslissing noodzakelijkerwijs de regularisatie van verzoekers verblijf op het grondgebied van het Rijk zou teweegbrengen.

Voor dit laatste (automatische verblijfsregularisatie wegens de bedoelde termijnoverschrijding) ontbreekt immers elke wettelijke basis.

Als zodanig heeft verzoeker zelfs geen belang bij het opwerpen van de voormelde termijnoverschrijding.

(...)"

2.3 Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt hetgeen volgt :

"1. Verwerende partij betwist niet dat de termijn bepaald door art. 18 van het K.B. van 5/01/2000 betreffende de samenstelling en werking van de Commissie voor regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22/12/1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, werd geschonden doordat de erin vervatte termijn niet werd gerespecteerd.

Verzoeker handhaaft terzake zijn standpunt dat het om een substantiële termijn gaat. Aangezien de verblijfstoestand van elke verzoeker tot regularisatie immers op meerdere vlakken uitermate precair blijft zolang de regularisatieprocedure hangende is (cfr. tewerkstelling - eventuele sociale uitkeringen - ...), werden de rechten van verzoeker wel degelijk geschonden door het niet eerbiedigen van de nochtans bij wet voorziene termijn.

Welk het resultaat zou zijn van een eventuele nietigverklaring door de Raad van State, is in de huidige procedure niet ter zake dienend. Verzoeker heeft wel degelijk een belang bij een dergelijke nietigverklaring, aangezien deze hem - minstens tijdelijk - opnieuw zou toelaten om legaal in het Rijk te verblijven.

(...)." ;

2.4. Overwegende dat de termijn bepaald in artikel 18, van het KB van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor regularisatie en houdende de invoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, een termijn van orde is; dat het niet-naleven van deze termijn op zich de bestreden beslissing niet onwettig maakt; dat het middel niet gegrond is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift voor het overige onder de punten 2, 3 en 4 nog aanvoert hetgeen volgt :

"2. Het advies stelt ten onrechte dat verzoeker niet zou voldoen aan het bepaalde in artikel 2,4/ van de Wet van 22/12/1999

Door aldus te besluiten, is er sprake van machtsafwending in hoofde van de Commissie voor Regularisatie en, bij uitbreiding, de Minister die de bestreden beslissing heeft genomen.

2.1.

Het negatieve advies stelt vast dat verzoeker blijkt gekend te zijn bij een openbaar bestuur, te weten het gemeentebestuur van Zele, dat een getuigschrift afleverde vanaf 28/01/2000, datum van de aanvraag van verzoeker.

Het advies stelt dat deze attestatie evenwel geen uitsluitel biedt over de periode voorafgaand aan deze datum.

Nergens in de wettelijke vereisten is evenwel terug te vinden dat het attest van het betreffende openbaar bestuur zou moeten slaan op de volledige vereiste periode, zodat het advies en de beslissing, door dit te stellen, ten onrechte een bijkomende voorwaarde in het leven roepen.

2.2.

Het negatieve advies stelt eveneens ten onrechte dat het gedane bewijsaanbod betreffende de periode van 1994 tot 2000 te vaag zou zijn om er op in te gaan, en niet van aard zou zijn om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk in België verbleef op 1/10/1999, en dit onafgebroken vanaf 1995. Het advies vervolgt dat uit de voorgelegde verklaringen van getuigen, woonachtig in een verder gelegen gemeente, niet zou blijken dat zij al die tijd geregeld contact hadden met verzoeker. Nog verder wordt gesteld dat verzoeker niet zou doen blijken dat hij duurzame sociale bindingen heeft opgebouwd in het land, en slechts vier personen zou kunnen opnoemen met wie hij contact zou hebben gehad.

2.2.1. Deze stelling wordt zonder meer geponneerd, zonder dat men zelfs maar de waarachtigheid van de aangeboden getuigenissen heeft nagegaan of trachten na te gaan.

De verklaringen van volgende personen werden voorgelegd:

a. Schriftelijke verklaring van mevr. M. C., Naastveldstraat 37 W 3 te 9160 Lokeren, die verklaart cliënt ononderbroken te hebben gekend van 1995 tot op heden.

b. Schriftelijke verklaring in dezelfde zin van mevr. A. V. D. B., Spoele 41 te 9140 Lokeren.

Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat beide dames attesteren dat zij verzoeker sedert meerdere jaren kennen, reeds van toen hij in Antwerpen woonde, en dat zij regelmatig met hem contact hebben. Het advies gewaagt ten onrechte van het feit dat zij "woonachtig zijn in een verder gelegen gemeente", daarbij volkomen voorbijgaand aan de geringe afstand tussen Antwerpen en Lokeren (zowat 20 km) en de ruime verplaatsingsmogelijkheden in het huidige tijdperk van verregaande mobiliteit.

Door de bovenvermelde verklaringen zonder meer opzij te schuiven, miskent de Commissie dan ook de bewijskracht en -waarde ervan.

2.2.2. Ter aanvulling bij de reeds voorgelegde verklaringen, brengt verzoeker een aantal nieuwe stukken voor, nl. verklaringen die eens te meer bevestigen dat verzoeker sedert jaren in België verblijft en er duurzame sociale bindingen heeft opgebouwd (stukken 4 t/m 9). Dit alles versterkt de stelling van verzoeker dat hij goed in de Belgische maatschappij is geïntegreerd, zij het dat hij slechts een beperkte kennis van het Nederlands heeft kunnen opbouwen doordat het voor hem, als illegaal, uiteraard een stuk moeilijker was om zich alléén, zonder hulp van b.v. vrienden die konden tolken, buiten de kring van Arabisch sprekende volksgenoten te begeven. Desalniettemin blijkt uit alle voorgelegde verklaringen dat hij er ook in slaagde contacten te leggen met Nederlands sprekende Belgen.

2.3.

Het advies stelt dat behalve het attest van dr. Elarbi betreffende 1994 en een huurcontract ingaande in 1995, geen verdere aanwijzingen van verblijf voorhanden zouden zijn.

Het eerdere, nochtans negatieve, advies van het Secretariaat van de Commissie (zie administratief dossier) stelde wél terecht dat voor elk jaar sedert de binnenkomst van verzoeker "aanwijzingen of meldingen" inzake aanwezigheid bestaan: 1994, 1995, 1996, 1997, 1998 én 1999.

Het gaat daarbij telkens wel degelijk om objectieve, natrekbare gegevens die een voldoende bewijskracht hebben.

2.4.

Men lijkt in het advies de attestaties van dr. Elarbi, een beoefenaar van de geneeskunde, in twijfel te trekken wegens het ontbreken van een precieze datum. Nochtans attesteert de dokter dat hij verzoeker zag zowel in 1994 als in 1999, en kan dit in samenlezing met de andere elementen van het dossier slechts leiden tot de

conclusie dat verzoeker gedurende de volledige onderzochte periode in het Rijk aanwezig was.

2.5.

Naast deze overtuigende bewijzen van aanwezigheid bracht verzoeker ook nog de volgende aanvullende stukken naar voren m.b.t. zijn integratie in het Belgische arbeidscircuit:

- aanvraag tot tewerkstelling;
- voorlopige vergunning tot tewerkstelling.

Door bovenvermelde legale tewerkstelling kan verzoeker op heden ook zoals een geïntegreerd, productief medeburger zijn plaats innemen in het reguliere arbeidscircuit. Hierdoor betaalt hij ook belastingen en sociale bijdragen.

De situatie van verzoeker (economische uitbuiting) was voordien dusdanig, dat enkel een regularisatie van het verblijf hiervoor een uitkomst biedt.

De Commissie voor Regularisatie heeft met het tewerkstellingsargument geen enkele rekening gehouden.

2.6.

Verzoeker heeft een blanco strafregister (element weerhouden in de parlementaire voorbereidingen van de Wet) en is van onbesproken gedrag. Hij is nooit bij een politionele tussenkomst betrokken geweest.

De Commissie voor Regularisatie heeft met dit argument geen enkele rekening gehouden.

2.7.

Al de voornoemde bewijselementen samen vormen wel degelijk een sluitend geheel, zodat duidelijk is dat verzoeker

- daadwerkelijk in België verbleef op 1/10/1999;
- geen gevaar oplevert voor de openbare orde of veiligheid;
- duurzame sociale bindingen heeft opgebouwd;
- meer dan vijf jaar in het land verbleef op het ogenblik van de aanvraag, en nog nooit een bevel had ontvangen om het grondgebied te verlaten.

Door in weerwil van dit alles negatief te beslissen, bezondigt de Minister zich bijgevolg aan afwending van macht.

3. Overschrijding Appreciatiebevoegdheid / niet-naleving van de beginselen van behoorlijk bestuur

Omwille van bovenvermelde overwegingen is het ook duidelijk dat de Commissie en, bij uitbreiding, de Minister, hun appreciatiebevoegdheid hebben overschreden en de beginselen van behoorlijk bestuur niet hebben nageleefd.

Hierbij wenst verzoeker ook aan te stippen dat men moet vaststellen dat inzake de toepassing van de Regularisatiewet door de Commissie zeer diverse uitkomsten worden gegeven aan gelijkaardige dossiers, en een zeer uiteenlopende toepassing wordt gemaakt van de bepalingen van deze Wet.

Dit blijkt ook uit verschillende recente persberichten terzake.

4. Gebrek aan motivering

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing, die zich volledig op het advies van de Commissie steunt, niet regelmatig noch voldoende was gemotiveerd, onder meer omdat een aantal elementen die nochtans in het dossier werden aangehaald en/of naar voor gebracht door verzoeker, niet eens worden besproken.";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop als volgt repliceert :

"(...).

In een tweede middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing is genomen met machtsafwending, omdat in het advies waarnaar in deze beslissing wordt verwezen ten onrechte wordt gesteld dat verzoeker niet zou voldoen aan het bepaalde in art. 2, 4/ van de wet dd. 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Er wordt daarbij gesteld dat "de bewijskracht en -waarde" zou zijn miskend van op schrift gestelde verklaringen van derde personen en van andere voorgelegde stukken.

De verwerende partij antwoordt hierop dat machtsafwending niet vermog te worden afgeleid uit de enkele vermelding "ten onrechte" dat verzoeker niet zou voldoen aan

hetgeen is voorzien in een bepaalde wetsbepaling en evenmin uit de miskennis van "bewijskracht en -waarde" van verklaringen.

Immers, machtsafwendings vereist het zekere bewijs dat de overheid haar macht slechts heeft aangewend met het oog op de realisatie van een ongeoorloofd doel (...).

In het ganse besproken middel van verzoeker, doorheen zijn onderscheiden onderdelen, is er nergens sprake van het beogen van een ongeoorloofde doelstelling als reden, laat staan als enige reden, voor de bestreden beslissing.

De argumentatie in het besproken middel faalt in dit opzicht dan ook naar recht.

Hetzelfde geldt daar waar verzoeker een miskennis van de bewijskracht aanvoert van door hem voorgebrachte op schrift gestelde verklaringen en andere stukken, terwijl hij daarbij nergens het verwijt maakt dat in het aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende advies aan de betrokken verklaringen en stukken een vermelding wordt toegeschreven die er niet in voorkomt of een vermelding wordt ontzegd die er wel in voorkomt, maar wel dat daarin aan die verklaringen niet de door hem gewenste betekenis wordt gegeven.

Een dergelijke kritiek heeft met miskennis van bewijskracht van geschreven stukken niets te maken en wordt trouwens ook niet onderbouwd door een verwijzing naar relevante rechtsregels (...).

Zij kan slechts worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de bewijswaarde van de betrokken stukken binnen het kader van de uitoefening door de Minister en de Commissie op wiens advies eerstgenoemde zich bij het nemen van zijn bestreden beslissing heeft gesteund, van de appreciatiebevoegdheid die deze instanties wordt gelaten door de wetsbepaling waarvan volgens verzoeker in het advies ten onrechte is gesteld dat hij niet voldoet aan hetgeen daarin is bepaald.

De overschrijding van deze appreciatiebevoegdheid wordt door verzoeker aangevoerd in het derde middel en wordt door de verwerende partij dan ook hierna, als repliek op dit middel, nader besproken.

De schendingen van rechtsregels die in het tweede middel worden vermeld, kunnen evenwel geenszins worden aangenomen, bij gebreke van daarop daadwerkelijk afgestemde, ter zake doende kritiek.

Aangezien verzoeker als derde middel opwerpt:

"3. Overschrijding appreciatiebevoegdheid / niet-naleving van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Omwille van bovenvermelde overwegingen is het ook duidelijk dat de Commissie en, bij uitbreiding, de Minister, hun appreciatiebevoegdheid hebben overschreden en de beginselen van behoorlijk bestuur niet hebben nageleefd.

Hierbij wenst verzoeker ook aan te stippen dat men moet vaststellen dat inzake de toepassing van de Regularisatiewet door de Commissie zeer diverse uitkomsten worden gegeven aan gelijkaardige dossiers, en een zeer uiteenlopende toepassing wordt gemaakt van de bepalingen van deze Wet.

Dit blijkt ook uit verschillende recente persberichten terzake."

In zijn derde middel stelt verzoeker dat er in casu sprake is van een overschrijding van appreciatiebevoegdheid en van een niet-naleving van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij verwijst daarbij naar "bovenvermelde overwegingen" en stipt ook aan, onder verwijzing naar niet nader genoemde "recente persberichten", dat "men moet vaststellen dat inzake de toepassing van de Regularisatiewet door de Commissie zeer diverse uitkomsten worden gegeven aan gelijkaardige dossiers, en een zeer uiteenlopende toepassing wordt gemaakt van de bepalingen van deze Wet".

Alvorens m.b.t. de beweerde overschrijding van appreciatiebevoegdheid nader in te gaan op de verwijzing naar de "bovenvermelde overwegingen", wenst de verwerende partij op te merken:

- m.b.t. de beweerde "niet-naleving van de beginselen van behoorlijk bestuur", dat verzoeker nalaat om aan te geven welke van deze beginselen hij concreet geschonden acht en het de verwerende partij o.b.v. de inhoud van het derde middel of van overwegingen in "bovenvermelde" middelen ook niet duidelijk is waaruit deze concrete schending wel mag bestaan, zodat het besproken middel in dit opzicht onontvankelijk is wegens vaagheid;
- m.b.t. de z gezegde "zeer uiteenlopende toepassing" van "de Regularisatiewet", dat deze vermelding uitsluitend is onderbouwd door een vage verwijzing naar "verschillende recente persberichten" die de verwerende partij niet bekend zijn en

die door verzoeker niet worden voorgelegd, en dus wezenlijk niet meer vormt dan een blote bewering, die bovendien niet relevant is, aangezien ter zake uitsluitend de opzichtsens verzoeker genomen administratieve beslissing ter discussie kan staan.

Inzake de verwijzing naar de "bovenvermelde overwegingen" en de daaruit afgeleide overschrijding van appreciatiebevoegdheid, merkt de verwerende partij vooreerst op dat zij ook niet inziet hoe daarmee de overwegingen vervat in het eerste middel zouden kunnen zijn bedoeld, aangezien deze, zoals reeds vermeld bij de beantwoording van dit middel, uitsluitend het procedureverloop voor de Commissie voor regularisatie en dus geenszins een noodzakelijkerwijs materieelrechtelijke uitoefening van appreciatiebevoegdheid, laat staan de uitoefening van de ministeriële appreciatiebevoegdheid, betreffen.

Ook met de kritiek betreffende het stellen van voorwaarden die niet behoren tot "de wettelijke vereisten" m.b.t. het getuigschrift van een openbaar bestuur, waarvan sprake is in onderdeel 2. 1. van het tweede middel, kan geen rekening worden gehouden, daar in het enige door verzoeker in dit middel genoemde art. 2, 4/ van de wet dd. 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, immers niets wordt vermeld over vereisten die al dan niet kunnen worden gesteld m.b.t. een dergelijk getuigschrift.

Eenzelfde opmerking kan worden gemaakt m.b.t. de kritiek die verzoeker levert op de beoordeling in het aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende advies, van de vervulling van de vereiste van een daadwerkelijk verblijf in België op 1. 10. 1999.

Deze vereiste ligt inderdaad ook niet vervat in de specifieke wetsbepaling waarvan verzoeker in "bovenvermelde overwegingen" een onterechte toepassing laakt op grond van de stelling dat de bewijswaarde van door hem voorgebrachte op schrift gestelde verklaringen van derde personen en van nog andere stukken niet naar behoren is geapprecieerd geworden.

In de betrokken wetsbepaling worden immers enkel het bestaan van duurzame sociale bindingen en van humanitaire redenen als regularisatiecriteria vooropgesteld.

Overigens doet verzoeker de waarheid geweld aan als hij de beoordeling van de voornoemde voorwaarde inzake aanwezigheid op het Belgisch grondgebied door de derde kamer van de Commissie voor regularisatie (en dus door de Minister van Binnenlandse Zaken), reduceert tot de vermelding van een argument ontleend aan de woonplaats van de dames van wie de geschreven verklaringen uitgaan die door verzoeker zijn voorgelegd.

In het betrokken advies (en dus in de bestreden beslissing) worden aangaande de genoemde aanwezigheidsvoorwaarde en de ruimere kwestie van de duur van verzoekers aanwezigheid in het Rijk ook andere, pertinente, gegevens vermeld, zoals het feit van de vaagheid en onnauwkeurigheid van het gedane bewijsaanbod, o.a. in het licht van de vermelding in een verklaring dat men wil getuigen over verzoekers "verblijf te Lokeren" terwijl verzoeker pas sinds de tweede helft van 2000 is verhuisd naar die plaats, en het feit dat het betrokken bewijsaanbod pas is gedaan in augustus 2000 terwijl verzoeker voordien geen blijk heeft gegeven van de kennis van de mogelijkheid tot dergelijke bewijsoverlevering.

Het is dan ook geenszins zo dat de derde kamer van de Commissie voor regularisatie, en de Minister door de overname van de overwegingen van het advies van deze instantie, de betrokken verklaringen "zonder meer" zouden hebben opzijgeschoven, zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt.

I.v.m. het laattijdig voorbrengen van geschreven verklaringen van derden, dringt zich in de huidige procedure overigens ook de opmerking op dat waar verzoeker thans nog "een aantal nieuwe stukken" voorbrengt (punt 2.2.2. van het tweede middel), deze stukken niet kunnen worden in aanmerking genomen bij de ter zake uit te voeren wettigheidscontrole, aangezien daarmee noch bij het uitbrengen van het advies van de Commissie voor regularisatie, noch bij het nemen van de bestreden ministeriële beslissing rekening is kunnen worden gehouden (...).

Inzake de kritiek vervat in onderdeel 2.3. van het tweede middel, betreffende het vermeende bestaan van een tegenstelling tussen de beoordeling van verzoekers verblijf in België door het secretariaat en de kamer van de Commissie voor regularisatie, kan worden vermeld dat een dergelijk gegeven op zich geen voldoende reden kan zijn om de bestreden beslissing als onregelmatig te beschouwen, temeer daar de vermelding in de nota van het secretariaat i.v.m. de aanwijzingen of meldingen inzake verzoekers

aanwezigheid in het Rijk als overtollig voorkomen, gelet op het oordeel van deze instantie aangaande het gebrek aan bewijs van duurzame sociale bindingen, van humanitaire redenen en van een aanwezigheid in het Rijk op 1.10.1999 (zie stuk 58 van het administratief dossier van de verwerende partij, p. 4-5).

Overigens bestaat er in wezen helemaal geen tegenstelling tussen de beoordeling van verzoekers aanwezigheid in België door het bedoelde secretariaat en de bedoelde kamer, want ook in de nota van het secretariaat wordt er op gewezen dat, i.t.t. wat verzoeker voorhoudt, "het bewijs geheel of deels berust op algemene en niet gedetailleerde verklaringen en getuigenissen, die niet objectief of nauwkeurig na te trekken zijn" en "dat de bewijzen te weinig in aantal zijn, te dispaaraat of niet objectief natrekbaar om er zonder betwisting te kunnen uit afleiden dat de aanvrager gedurende de volle vereiste periode aanwezig was" (zelfde stuk van het genoemde dossier, p. 3).

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij in onderdeel 2.4. van het tweede middel blijkbaar voorhoudt dat het vermelden van "1994 en 1999" in een medisch getuigschrift niet zonder miskenning van de ter zake geldende beoordelingsbevoegdheid kan worden beschouwd als een niet-precieze datum en hij op algemene wijze poneert dat "dit in samenlezing met de andere elementen van het dossier slechts (kan) leiden tot de conclusie dat verzoeker gedurende de volledige onderzochte periode in het Rijk aanwezig was".

Er kan in dit verband mede worden volstaan te verwijzen naar de inhoud van het aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende advies, waarin op een beredeneerde, gedetailleerde en niet kennelijk onredelijk wijze, en aldus zonder miskenning van beoordelingsbevoegdheid, is uiteengezet waarom deze stelling van verzoeker niet wordt aangenomen.

Dat van andere gegevens die verzoeker verder nog vermeldt om te stellen dat m.b.t. zijn verblijfsregularisatieaanvraag een voor hem positieve beslissing diende te worden genomen, te weten zijn "tewerkstellingsargument" en het argument van zijn "blanco strafregister", in het advies van de derde kamer van de Commissie voor regularisatie en dus in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt, kan aan dit laatste geen afbreuk doen.

De al dan niet overschrijding van de ter zake geldende appreciatiebevoegdheid vereist geenszins dat op alle afzonderlijke argumenten van verzoeker wordt ingegaan (...).

Het volstaat dat wordt gewezen op die elementen die het gegeven negatieve advies en dus de getroffen afwijzende bestuursbeslissing verantwoorden, wat te dezen, zoals vermeld, is gebeurd.

Aan de laatstvermelde argumenten van verzoeker vermocht in het advies en de beslissing te worden voorbijgegaan, nu zij klaarblijkelijk niet van aard konden zijn om tot een ander besluit te kunnen leiden.

De bewezen tewerkstelling van verzoeker blijkt immers van zeer recente datum en een louter gevolg van zijn precair statuut als aanvrager van de verblijfsregularisatie o.b.v. de wet dd. 22.12.1999 (zie stuk 42 van het administratief dossier, bijkomend stuk 4), terwijl het enkele bestaan van een blanco strafregister allerminst een bewijs kan vormen van vervulling van aanwezigheidsvereisten of van het bestaan van duurzame sociale bindingen en/of humanitaire redenen.

De beweerdte overschrijding van appreciatiebevoegdheid en niet-naleving van de beginselen van behoorlijk bestuur worden dus geenszins aannemelijk gemaakt.

Het derde middel verantwoordt derhalve niet de gevorderde nietigverklaring.

Aangezien verzoeker als vierde middel opwerpt:

"4. Gebrek aan motivering

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing, die zich volledig op het advies van de Commissie steunt, niet regelmatig noch voldoende was gemotiveerd, onder meer omdat een aantal elementen die nochtans in het dossier werden aangehaald en/of naar voor gebracht door verzoeker, niet eens worden besproken."

Verzoeker beroept zich in een vierde middel op een "gebrek aan motivering", daarbij verwijzend naar "het voorgaande", omdat daaruit zou blijken dat "een aantal elementen die nochtans in het dossier werden aangehaald en/of naar voor gebracht door verzoeker, niet eens worden besproken".

De verwerende partij antwoordt hierop in de eerste plaats dat de enkele verwijzing naar een "gebrek aan motivering" niet kan volstaan om een middel te onderbouwen als bedoeld in art. 2, lid 2, 2/ van het Koninklijk Besluit dd. 9.7.2000 houdende bijzondere

procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...).

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

Vandaar dat dan ook reeds terecht werd geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (...), zoals te dezen het geval is.

Bovendien is er n.a.v. de beantwoording van het derde middel reeds op gewezen dat waar er in het advies dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing, niet is ingegaan op bepaalde door verzoeker vermelde argumenten, zulks geheel terecht is gebeurd, aangezien een specifieke beantwoording van die argumenten overbodig en dus onnuttig zou zijn geweest (cf. de repliek op het derde middel, in fine).

Het vierde middel is dus onontvankelijk, zoniet ongegrond.";

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord nog stelt hetgeen volgt :

"2. Ook het tweede middel dient te leiden tot nietigverklaring. Er is wel degelijk voldaan aan de door de jurisprudentie van de Raad van State gestelde voorwaarden, nl. dat machtsafwending het bewijs vereist dat de overheid haar macht slechts heeft aangewend met het oog op de realisatie van een ongeoorloofd doel.

In casu bestaat het ongeoorloofde doel erin verzoeker te verwijderen van het Belgische grondgebied, in strijd met de rechten die hij kan putten uit de wet van 22/12/1999.

In het verzoekschrift tot nietigverklaring wordt wel degelijk aangetoond dat aan de in het tweede middel beschreven verklaringen en stukken vermeldingen worden ontzegd die er wél in voorkomen. Er is geenszins enkel sprake van het louter toekennen van een 'ongewenste betekenis'. De gehele objectieve inhoud van de voorgelegde stukken wordt door de bestreden beslissing genegeerd c.q. miskend.

Daarbij valt op dat de bestreden beslissing zelfs in strijd is met de objectieve vaststellingen van aanwezigheid in het eerdere advies van het Secretariaat van de Regularisatiecommissie. De 'standaardvermeldingen' in de nota van het Secretariaat m.b.t. het beweerdte algemene, te weinig talrijke en niet verifieerbare karakter van de aangebrachte bewijzen, waarnaar door de verwerende partij wordt verwezen, doen geen afbreuk aan het feit dat deze nota wel degelijk vermeldt dat er "aanwijzingen of meldingen" inzake aanwezigheid voor alle jaren van 1994 tot 1999 bestaan, terwijl de bestreden beslissing hiermee geen enkele rekening houdt.

Betreffende punt 2.1 van zijn verzoekschrift handhaaft verzoeker zijn standpunt dat door de bestreden beslissing ten onrechte een bijkomende voorwaarde werd gecreëerd m.b.t. het gekend zijn bij een openbare dienst, nl. dat deze 'registratie' zou moeten slaan op een bepaalde periode.

Ook het tweede middel verantwoordt bijgevolg de gevorderde nietigverklaring.

3. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij in haar bespreking van het derde middel vooral ingaat op de motivering door verzoeker van zijn tweede middel, en verwijst bijgevolg grotendeels naar zijn antwoord ter zake.

Verzoeker stelt uitdrukkelijk dat de manier waarop in het aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende advies de aangebrachte bewijzen worden besproken, wel degelijk als onredelijk moeten worden beschouwd, en als een overschrijding van de appreciatiebevoegdheid van de Commissie en, bij uitbreiding, de Minister. Hij verwijst naar zijn uitgebreide motivering hiervan in het tweede middel van zijn verzoekschrift. Er is niet alleen sprake van een negeren van talrijke aangebrachte bewijzen en argumenten, maar ook worden de wél besproken elementen wat hun objectieve inhoud betreft, volkomen miskend.

Ook het derde middel verantwoordt derhalve de nietigverklaring.

4. Wat het vierde middel betreft, handhaaft verzoeker zijn standpunt dat de duidelijk in het verzoekschrift uiteengezette elementen aantonen dat de Minister zijn motiveringsplicht op verschillende vlakken niet is nagekomen. Ook dit middel dient aanleiding te geven tot nietigverklaring.";

3.4. Overwegende vooreerst, dat de Raad van State bij zijn beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing uiteraard geen rekening kan houden met de ter gelegenheid van het verzoekschrift neergelegde stukken die geen deel uitmaken van het dossier waarop de bestreden beslissing steunt;

Overwegende dat de verzoekende partij de schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur” aanvoert; dat zij evenwel niet uiteenzet welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht; dat het middel in die mate niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij onder punt 4 "Gebrek aan motivering" stelt dat "uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing (...) niet regelmatig noch voldoende was gemotiveerd"; dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat de bestreden beslissing onder meer steunt op het volgende motief :

"dat de betrokkene evenmin humanitaire redenen kan doen gelden; dat er geen gewag gemaakt wordt van familieleden die in België verblijven; dat ook niet blijkt dat hij met enige andere persoon een speciale band zou hebben, van aard zijn verblijf alhier te bestendigen";

Overwegende dat de verzoekende partij haar regularisatieaanvraag steunt op artikel 2, 4/, van de regularisatiewet; dat deze bepaling vereist dat de regularisatieaanvrager humanitaire redenen kan laten gelden;

Overwegende dat uit deze bepaling volgt dat het geciteerde motief de bestreden beslissing op zich draagt; dat er geen gegrond middel tegen dit motief werd aangevoerd; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende wat de aangevoerde machtsafwending betreft, dat daarvan slechts sprake kan zijn wanneer aannemelijk wordt gemaakt dat de Commissie, en bij uitbreiding de minister, met de bestreden beslissing een ongeoorloofd doel wenste te bereiken; dat daargelaten de vraag of de verzoekende partij deze omschrijving nog kan geven in haar memorie van wederantwoord, de gegeven omschrijving van het ongeoorloofd

doel neerkomt op de schending van de wet dus op machtsoverschrijding; dat uit de bespreking van de middelen gebleken is dat de rechtmatigheidsbezwaren van de verzoekende partij tegen de bestreden beslissing niet gegrond zijn; dat het hieruit volgt dat dit onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft aangevoerd; dat de vordering om die reden wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien september tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.